

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Diogeni Presbytero. 383.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tingit: à parua autem & vili arrogantiam. At enimvero eum iudicij sinceritate præditum, non autem modestū, vocare debemus, qui cū peccet, id cōfiteretur, ac pœnitidine ducitur, vt Publicanus. κειρόδοξον αὐτῆ, hoc est inanis gloriæ morbo laborantem, qui ob ea, quæ minimè agit, gloriā consecutus cupit: φιλόδοξον vero, id est gloriæ amatorem, eum, qui ob ea, quæ agit, sibi placet: insolentem item, qui facit quidem, sed eo nomine gloriatur, alijsque probris afficit: magnanimum porro, eum, qui & res secundas moderatè, & sinistras fortiter ac strenuè fert: μικρόψυχον denique, hoc est parui animi hominem, qui contraria magnanimo facit, ac moderatur.

Eidem. 382.

Et si, vt abs te scriptum est, oratio plausum peperit: at etiam orationi plausus robur comparauit, quippe qui parenti admniculi loco fuerit. At quoniam sæpenuerò vsu venit, vt plausus orationi quidè robur compareret, verum Oratoris mores inficiat & labefacit, ac supinitatem videlicet ac socordiam eum tanquam porrecta manu ducens, prudentiam tuam moneo, maximè quidem vt Deo, qui huiusmodi gratiam largitus est, gratiam habeas: quod si etiam laudare vis (negas enim fieri posse vt Orationi plausus tandem non rependatur) Orationem quidem arbitrato tuo laudans, ne nimias aduersum me laudes contexas, vt ne me supinum atque ignauum reddas.

Diogeni Presbytero. 383.

Consimili modo mihi peccare videtur, & qui ad maximas virtutes silentio virtutè produnt (liuore enim hoc est grauissimo, atque prudentum virorum iudicio veniæ experte affectu contabescunt) & qui eos, qui omni commemoratione carenti, nimis promptè ac temerè laudibus afficiunt. Si quidem adulatorū notam atque infamiam sibi iniurunt, qui eos, qui castigatione opus habent, laudare aggrediuntur.

εὐγνώμονα δὲ ἔπαυσιμῶς κλητέον, τὸν πλάοντα μὲν, ἐμολογηῶντα δὲ καὶ γνωσιμαχοῦντα, εἰς τὸ πλάωνος. κειρόδοξον δὲ, τὸν ἐφ' οἷς μὴ παράθει δοξάζεσθαι βυλόδοξον. φιλόδοξον δὲ, τὸν ἐφ' οἷς παράθει ἐπαινεῖται. ἐμολογηῶντα δὲ, τὸν παράθει μὲν, σεμνωδόμενον δὲ, καὶ τὸς ἄλλους οὐκ ἐδίδουσα. μεγαλόψυχον δὲ, τὸν καὶ πλεῖν εὐμεγέλην μετρίως, καὶ ἢ δυσαρεχίαν γενναίως φέροντα. μικρόψυχον δὲ, τὸν πάναντία τῷ μεγαλόψυχῳ παράθειντα καὶ πάσχοντα.

Τῷ αὐτῷ. τπβ.

Εἰ καὶ, ὡς γέγραπται, ὁ λόγος τὸν κρότον ἐγέννησεν. ἀλλ' οὐ γὰρ ὁ κρότος τὸν λόγον ἐπέτρωσεν ἕρεσμα τῷ τεκόντι φανεῖς, ἀλλ' ἐπειδὴ πολλάκις ὁ κρότος τὸ μὲν λόγον νευροῖ, τὸν δὲ τρόπον τῶ λήροντος λυμμεται ὡς ὑπλιότηται αὐτὸν χειραγωγῶν, παρηνῶ τῆ σῆ συνείσφι, μάστιγα μὲν τῷ θεῷ εἰδέναι χάριν, τῷ καὶ τοιαῦτα διδασκὸς χάριν. εἰ δὲ καὶ ἐπαμειν βέλει ὡς γὰρ ἔφησ ἀδωματον, μὴ κρότοις τὸν λόγον ἀμείβεσθαι, τὸ λόγον ἐπαμεινῶν, ὡς βέλει, μὴ ἀμετρεῖ ἕφανη κατ' ἐμὸς ἐγκώμα, ἵνα μὴ με ὑπλιόσῃς.

Διογένει Presbytero. τπγ.

Ἀδελφὰ ἀμαρτάνειν μοι δοκοῦσιν οἷ τε ὅτι τοῖς μεγίστοις καπορθάμασι σιγῆ παρῆμνοι πλεῖν ἀλήθειαν. φθόνω γὰρ τικονται, παθεὶ χαλεπωτάτω, καὶ συγνώμης παρῆ γὰρ τοῖς ἐξέφρασι ἀμώρῃ, καὶ οἱ παρῆ εἰρωσ ἐπαμεινῶντες τῶς πάσης εὐφημίας ἐρήμους. ἢ γὰρ τὸ κολάκων ἐπαπομαθίονται δύσκλητας, τῶς σοφρονισμοῦ δεομένης ἐγκωμάζω ὅτι χειροῦντες.

Τιμολέω